

خون نزدیک بانثاق رسیده
 دَابْتَعُ ، مردیکه کپکے سرخ و طبر
 گرویدہ باشد از غلبہ خون و بتغائر
 مؤنث آن است
 دَس ، تَبَعَةُ الشَّقَةِ تَبَعًا كَرِهَتْ
 گرویدہ لب از خندہ و نیز تَبَعُ سَرخ و
 سطر شستن ہر دو لب از خون و این
 خاصیت لب الہم تہم بنین مجہولس
 سرخ و سطر شدن لب و دیگر جسم ہم
 باشد از غلبہ خون و دَبْتَعُ فُلَانٌ
 بر گشتہ لب گرویدہ
 دَبْتَعُ الْجُرْحِ تَبْتِغًا ، شمع بر آمد
 زخم دآن گوشت پارہ با سفد
 شال و دہاں
 ب شمع ردا تَعَرَّتِ التَّخِيلُ
 دویدہ اسپان تا سبقت بند
 ب شمع دَبْتَعُ ، بمرکت سرخ و طبر
 گشتن آدم از غلبہ خون و الفعل کن سح
 ب شق دَبْتَقُ ، دیکسہ سرخ و کنگہ
 نہ کہ در اندہ شدہ باشد بتوق جمع
 دَابْتَقُ الْكُرْعَمِ ، در بسیار عطا
 د ن ، تَبَقُ السَّيْلِ التَّوْبَقُ بَلْكَر
 دَبْتَقًا در اندہ سیل کنارہ نہ راہ
 وَبَلَّتِ الْعَدْوُ زَوْءًا شَكْرِيْد
 چشم و تَبَّتِ الرُّكْبَةُ تَبَقًا بِرَاب
 گرویدہ و پتربا تَبَقَةُ لَنْتَن
 دَبْتَقُ النَّهْرِ ، در اندہ کنارہ جوئے ا
 دَابْتَقُ ، دریدہ بد آب و دَابْتَقُ
 الْمَاءُ بِرَادٍ و درواں شد آب منہ
 حدیث بحرام اسمعیل علیہا السلام
 فَغَرَّبَقِيْهِ عَلَى الْأَرْضِ مَا تَبَقُ الْمَاءُ
 وَتَبَقُ السَّيْلُ عَلَيْهِمْ تَاكْبَان
 رسیدہ بر ایشان و دَابْتَقُ

عَلَيْهِمْ بِاللَّسْكَالِمِ نَاكِبًا لَسْتَن
 در آمد بر آن
 ب شل دَبْتَلَةٌ ، بالضم معنی ہنہ
 ب شان دَبْتَنُ ، بنشین موزار ما
 دَبْتَلَةٌ ، با فتح زمین زرد و کیر و سکر
 در زمینہ تنگ پوست آگندہ گوشت
 نَمِطٌ مَطْفُؤٌ مَيْتٌ بِمَشَقٍ و در یک نام
 بائن کمنب صحیح
 دَبْتَلِيْمَةٌ ، نوعی از گندم غنسی کہ در
 وہ ہنہ پیدا شود و ہر گندمے کہ در
 زمین زرد مدیدہ خلاف جیلید
 و بنبوت ، شہریت بحر
 دَبْتَلِيْمَةٌ ، مضر ہنہ است نام ہنہ
 از قبیلہ عدنیہ کہ زود جنمیل بود و
 موضعیت ما بین بصرہ و بحرین
 و ابوتینتہ شاعریست
 دَبْتَانُ ، کرمان نام مردے کہ پیش
 یوسف مصری محدث بود
 پ ش و دَبْتَانَةٌ ، ناکتہ و تَبْتَانَةٌ ، بفتح
 دَبْتَانِيٌّ ، کعلی بسیار و کندہ مردم
 و مرد بسیار ششم
 د ن ، تَبْتَانُ ، عرق و خوسے کہ
 ب س ج دَبْتَانِيٌّ ، بالضم چنہ
 مرغ و نام شیر زمیرین جناب
 دَبْتَانِيٌّ ، بالفتح نام مردے
 دَبْتَانَةٌ ، آبدیرہ کہ چشم بر آید
 و نام بتی و خون رگ زود شتر کہ آنرا
 عرب جاہلیت در سال مصلی خوردند
 و منہ الحدیث اَرَا حَكُوْا اللّٰهَ مِنَ الْجَنَّةِ
 وَالتَّجَةِ وَالْحَجَةِ
 و تَرَجُلٌ آجُرٌ ، مرد فرخ چشم
 و عَیْنٌ بَبْتَانٌ ، چشم فراخ
 و بَجَا حَبَةٌ ، کسیا تہ ناکس فروبیہ

دَبْتَانَةٌ ، کرمانہ فہرست ہنس
 و از انست سعد بن علی تمیزد نسائی
 دَبْتَانِيٌّ ، کہدہ ہنہ ہنہ ہنہ
 شدہ و نام محمد نیست مغربی کہ پیش
 خداش نام داشت
 دَبْتَانَةٌ ، بانعی کہ بوقعہ بایند
 کودک کنند
 دَبْتَانِيٌّ بَجَا حَبَةٌ ، مرد
 فرخ لوزان گوشت و حق بسیار
 کوی ، و تَرَجُلٌ بَجَا حَبَةٌ ، مرد
 دَبْتَانِيٌّ بَجَا حَبَةٌ ، کلد بدمرد تاور
 سربہ
 د ن ، تَبْتَانَةٌ بَجَا حَبَةٌ ، شگانت
 ریش راہ و حَبَةٌ بِالزُّعْرِ یہ نیزہ دست
 اوراہ و تَبْتَانَةٌ الْمَانِيْمَةُ فرخ
 گردانیدہ گیاه ماشیہ را تا فراخ گرویدہ
 تیکاہ آن ، و بَجَا حَبَةٌ غالب آدم
 اورا در جنگ
 دَبْتَانِيٌّ ، کارزار کردم با او
 و اَبْتَانِيٌّ مَانِيْمَةٌ ، فرخ و فراخ
 تیکاہ شد ماشیہ تو از خوردن گیاه
 مَانِيْمَةٌ مَبْتَانَةٌ لغت است از
 دَبْتَانِيٌّ لِحْمَةٌ ، بسیار و فرو ہنہ
 گرویدہ گوشت
 ب س ج دَبْتَانِيٌّ ، حرکت شادمانی
 اس ، بَجَانِيٌّ بَجَا حَبَةٌ شادمانہ شد
 بوسے و باں معنی از فتح لغت ضعیف
 ست در زنگ قدر گرویدہ
 دَبْتَانِيٌّ بَجَا حَبَةٌ ، شادمانہ گرویدہ
 اورا در جنگ و ششم اورا
 دَبْتَانِيٌّ ، شادمانہ گرویدہ و بزرگی
 نمود و فر کرد
 ب س ج دَبْتَانِيٌّ ، با فتح بجا آدم و از

اسان یک صد و زائدہ اذان
 (بیچہ) اصل صحراء و حقیقت کار
 و کنہ آن بامین معنی بضم و بیضین ہم
 آمدہ و منہ عنہ بیچہ ذلک اسی علم
 و ابن بیچہ و ائمہ حقیقت کار و
 کنہ آن و دلیل ہادی و منہ انا ابن
 بیچہ تھا و کسیک از گفتہ خود بر گرو
 (بیچہ) کتاب کلیم تفسیر بیچہ مع
 و ذوالبیچہ ذین لقب عبد اللہ بن
 عبد تم کہ ایل بنی بوہ صلی اللہ علیہ
 وسلم و ظنیل بیچہ و بیچہ شاعریت
 و بیچہ کزیر نام شیعہ و و آمد
 بیچہ کنیت خواہ بنی زید صحابہ
 (بیچہ) نام یکے از پادگان مرین
 و ایشان شش کس بودہ (بیچہ)
 ہوز حقی کلن سلفن قرشت
 کہ کتابت عربیہ را بر حد مروت اسما
 خود اوضح کردہ و متر ایشان کلن بود
 دہمہ بروز ظلمت در عہد شعیب علیہ
 السلام ہلاک گردیدند در مرثیہ آنها
 دختر کلن گفتہ شعر ہکلمن ہذا
 ز کنی فملکک و وسط الملکہ و سید العنا
 آگاہ و المصلف نار اوسط ظلمہ و بیچہ
 ناز علیہم و کاذبہم کا مظہر بیچہ
 بعد ازاں شمع و شمع را کہ شش من
 دیگر است ز ادوت نام نہادہ
 و ابن بیچہ ان، بالضم تاہی بودہ و
 غمزدین بیچہ ان صحابی
 (بیچہ) بالضم چند موضع است
 بدر بنی سعد
 و بیچہ د، کسفر نام مروی است
 کہ پسرش ثوبان مولات بنی بود
 صلی اللہ علیہ وسلم

بیچہ) نام سوختہ و زرد فعل بکرمین
 مشدود العین کعبون و محس و
 حلز و لا غامس بہن
 (کن) بیچہ بیچہ کا مقیم گردیدہ
 و بیچہ ت الایلی لازم گرفتہ
 چرا گاہ را
 (بیچہ) مقیم شدہ
 بیچہ ذوق (بیچہ) ذوق سرب
 بیچہ و آن بکرہ است
 بیچہ (بیچہ) بالضم بدی و کار
 بزرگ و منہ جنت یا بیچہ کابھیہ
 سکندر، و شکست و در نہایہ بیچہ
 ہم گفتہ آبا جرمیہ بالضم جمع الجمع
 (بیچہ) بیچہ (بیچہ) با و سختی بیچار
 بیچہ
 (بیچہ) تان بیرون آمدہ باشیاد
 دستہ شکم و رگہ گردن بیچہ جمع
 و منہ ذکر بیچہ و بیچہ یعنی یاد کرد
 عیوب و تاملی امور ظاہر و باطن او
 و فی المثل علی بیچہ بیچہ، کسی بیچہ
 خبرہ یعنی عیوبہ و یقال بہا اسان
 لکر طینہ مراد از بیچہ و بیچہ و بیچہ
 علی کرم اللہ وجہہ استکون الی اللہ
 بیچہ و بیچہ غم و اندوہ است
 ابن بیچہ سے فرشی بودہ در طائف
 و عبد اللہ بن عمرو بن بیچہ
 صحابی بود
 ابن بیچہ، بالفتح صحابی است
 و بیچہ، حرکتہ بیرون آمدگی تان
 و بیچہ بن آن
 و عقبہ بن بیچہ (بیچہ) تاہی است
 و شیب بن بیچہ کہ قتل امیر المومنین
 علی ابن طالب شریک ابن ہجم بودہ

بیچہ) کہیز نام مرد از اصحاب
 اسیل علیہ السلام قبل و منہ المثل
 عزیز بیچہ بیچہ
 و بیچہ) مرد بر آمدہ تان کلان شکم
 بیچہ، مؤنث است بیچہ و بیچہ
 جمع و در کشتی و نام اسپ منترہ
 بن شداد و نام مروی و بدین معنی
 بیچہ و لام آید
 (بیچہ) صغیر بکر است بیچہ و تانہ
 نام شخصی و بیچہ بن اوس و بیچہ بن
 زبیر و بیچہ بن عمران و بیچہ بن عبد اللہ
 و ابن ابی بیچہ سحابی است و
 محمد بن عمر بن بیچہ محدث و حافظ
 بودہ و احمد بن عمر بیچہ بنیہ محمد
 بن عمر کہ و مطہر بن ابی زید بیچہ
 محشانہ
 (بیچہ) کصاحب کلان شکم و نامیہ
 در میدہ جون بیچہ جمع و نام است
 قبیلہ از دو تفرع ابجیم
 (بیچہ) زمین بلند و سخت زمینی
 کہ در آن گیاه زردیہ
 (بیچہ) از اتباع است
 و بیچہ) حرکتہ یا بیچہ ات
 صغراً ابہا است و کہ شوران
 کہ مشرف بر تحقیق مدینہ است
 (س) بیچہ الرجل بیچہ بر آمدہ
 تان گردیدہ و کلان شکم شدہ و بیچہ
 پر شکم گردیدہ از شیر و آب شکمیں بیچہ
 و بیچہ عنہ سمست گردیدہ از شیبہ
 و بیچہ الشیل، اکثر کردہ
 نوشیدن بنسینہ
 و بیچہ اثرات عنہ سمست
 گردیدہ از دوسے

بج رم و بجاکرم ، با او نجیبا
 بج س و ماء بجس ، با نوح آب
 جاری و مستجاب بجس و بجس
 کر کج ابر سے رزاق
 و بجکة ، موقعیست یا چشمه
 است بیامه
 و بجبیس ، کامیر بسیار آب
 دن هن ، بجس الماء بجس
 راند آب و بجس هو یغ
 بر آمد و رواں گردید لازم است و
 متعدی ، و بجس الخرم شکاف
 ریش را و وجس فلا فاجوسا
 و شام داد او را
 و بجس الماء بجس ، رواں کرد
 آب راه و نیز بجس شکاف تن ریش
 و بجس الماء ، رواں گردید
 و بجس الماء ، بر آمد از چشمه و
 رواں گردید قال الله تعالی انجبت
 بیة اثنتا عشرة عینا
 و بجس ، آب جاری در رواں
 بج ر ع و ف ، بجکة برید از چشمه
 بج ل و بجک ، حرکت بیتان
 و شکفت و تا و مع و اوں است و از آن
 ظل لقان بن عاده که در ذم بر او
 خویش گفته حدی می آئی ذالک
 اسی از تصویر است بر خن بجس
 الا سور و لایر عیب فی معالیها و بجک
 بسکون لام آرسه حرف ایجاب است
 انند نعم و تیر اسم فعل است بعینه
 یعنی و بسک یعنی کفایت میکند ترا
 و بس است و کنه بجس و بجک
 و بجلی بحدف الثون و قد تسکن بج
 رتا بجک بنا

و بجیل ، بالضم بیتان عظیم
 و بجکة ، با فتح درخت یزه بجک
 جمع دو بیات نیکو و بطنی است از
 قبیل سلیم و باین معنی بدو الف فلا
 آید بجلی بسکون جیم خسوست باں
 ازان است عمر و بجلی صحابی که
 پدرش عبسده نام داشت و عیسی
 بجلی ابن عبد الرحمن
 و الجیل ، رگیت سبدر در پایا در
 دست بازا و اکمل
 و باجل ، کصاحب مرد و شتر
 نیکو حال یا پیه شادمان
 و رجل بجال کسحاب مردیکه
 اورا تعظیم کنند یا مهتر بزرگ با
 عظمت و جمال
 و بجالة ، کسی بته زن با عظمت
 و جمال که اورا تعظیم کنند و بنو
 بجالة یعنی است
 و بجیل ، کامیر سبدر از هر چیز و وسیع
 و فران و نه حدیث القبور السلام
 علیکم صیغ خیراً بجیله و رجل
 بجیل یعنی رجل بجال است
 و بجیلة ، قبیل است و رین از اولاد
 معد بن عدنان بجلی حرکت منسوب
 است باں و ازان است جریر بن
 عبد الله صحابی و ابو یوسف قاضی
 صاحب ابو حنیفه
 و سن ، بجیل بجلا و بجوگا
 نیکو حال یا پیه شده و شادمان گردید
 و لک ، بجیل بجولة و بجوگا
 منظم و کرم گردید
 و الجکة ، کافی شد او را اینچنین
 و بجکة بجیلا ، گرامی داشت او را

و نیز بجیل گفت یعنی بس است ترا
 جائے کہ رسیدی
 و بجیل ، مرد تعظیم کرده شد
 بج م (هن) ، بجم بجاد و بجو ما
 خاموش راند از بحر بیان با از ترس
 یا از ترس و بیم و درنگ نمود و بقبض گردید
 و بجیم بجیما ، پیه معانی مجرد است
 و ایضاً نیز بکر است
 بج و بجیه طبری ، گزیر
 محدثی است که پدرش علی بن
 بجیه بوده است
 بج و بجو و بجو ، بالضم بلاد نوبه
 بجو و بجوات شتران منسوبان بلاد
 بج می و بجایه ، بانکه شتر است
 بنزب
 و بجیمة ، مصداق ازنی که روایت میکند
 از شیبہ جسی و از معنی ثابت نقالی
 بدح ت و بجت ، با فتح ساده
 از بر بنه ایقال قرآنی بجت اسی حضرت
 شراب بجت ای صر و خیر بجت
 لیس مع غیره و مؤنث آن بباد است از
 بعضی شنی و مجموع و مصفر نشود و محمد
 بن علی بن بجت محدثی بوده است
 و لک ، بجت بجو کة ساده
 و بے آسغ گردید
 و باحت الماء مبأ حنة ، خورد آب
 را بے آسغ چینی و باحت الود
 دوستی ساده و بے آسغ کرد با لک
 و باحت فلاکنا ، شننی پیدا کرد
 با او و باحت دابة بالفسد ریع
 و بخوہ ستور خورد و صرف خرچ
 و اتدآن
 بج ح ت ر و بجتر ، بالضم کوهان نام

صواب نجا کے مجھ سے ہے اسے
 تنگ کہ اول تابستان مشکون شود
 (بجوری) منسوب است بسو بکرہ
 و بنو بجری بطنی است
 (بجور) حرکتہ بیاری سل آن شتریا
 ہم عارض شود و اذنانی ابن محمود
 بن بکر ابن عم او محمد محدثانہ
 و بجورین ضمیمہ، بضمین صی بیہ
 (بجورق) بالفتح شہر وزمین یقال
 بخرتا وزمین ہست و مرغزار بزرگ
 استاد نگاہ آب و پردہ کہ در آن نہر
 جاری قاپہ صاف گوارد با بجزر
 بحدت تا و بکار با لکس جمع و وہی
 است در بکرین و نام مدینہ منورہ و
 نام پدر صفیہ تائبیہ و نام جد سیرین شلو
 کہ پدشش معاویہ نام داشت و
 موضعیت در بکرین وہی است
 بطائف و ولایتہ بخجرتہ و بنو
 طاقت کرد اورا بے پردہ و حجاب و
 و بخجرتہ الرعا موضعیت بطائف
 و بخجیر، کامیر سسل و نام چہا
 صحابی و چہارتا بی است و بخجیر
 آباد و ہست برو و بخجیر
 محمد بن محمد بن جعفر و سعید بن محمد
 بنیرہ او و مطہر بن بکر بن محمد و اسمیل
 بن عون محدثانہ منسوب بسو سے
 بخجیر کہ جد ایشان بود
 و بخجیریہ، موضعیت در سامنہ
 و بخجیرتہ، کیفیت ناقہ یا کوسند کہ
 در جاہلیت ہر گاہ وہ بطن سے زاہ گوش
 آرا شگافتہ سر پیداوند تا برو و بگرد
 ہر جا کہ خواہد اچوں سے مرد گوشت
 آزاردان خوردند سے و بخجرون

زمانہ ندادے یا آنگہ آزا بے شبان
 سے گزشتند یا آنگہ در بطن نیم اگر
 ز می زاد آن ز زادنج کردند سے و
 زن و مرد ہمہ خوردند سے و اگر ما و کیزا
 گوش آن سے شگافتند و شیر و سوار
 آن پر خود ما حرام سے کردند بعد
 مردن آن گوشت ورا بزناں حلال
 کردند سے یا بیخنے بچہ سائبہ است
 کہ اوہ پیدا شود و آن حکم سائبہ دارد
 و مذکور است مسی ب یا بکیرہ
 گو سپند سے باشد کہ چون پنج بطن
 سے زاہ گوش آن شگافتہ را میکردند
 و نیز بیخنے مادہ بسیار شیر
 بخجیر و بخجیر جمع و نام زوحبہ
 ققاع بن شور کہ دختر ہستے بودہ
 و بخجیر، کز بیر نام مرد سے و گوشت
 در تہامہ و زید اسدی مر سے
 است کہ روایت کردہ از او ابن عیینہ
 و علی بن بکر تا بیس است و ہمچنین
 عاصم بن بکیر یا نام پدرش بکیر کا پیر
 است و عبد الرحمن بن بکیر محمد نے
 بودہ یا ابن بکیر است بکیم بر وزن بکر
 و بخجیرتہ، کیفیت مدینہ منورہ و نام
 پا زودہ موضع است
 (بجوری) کصور پ تیز رفتار
 فراخ گام
 و با جس، کصاحب مرد کول و خون
 سرخ خالص و خون زہدان و مرد
 بسیار و در کوی و فضول حیرت وہ
 و با جوری، خون سرخ خالص
 و با حور، کہا جو نام بی و حکیم ہم
 مرد ہست و گذشت گذانی انہما
 و با حورہ، کصاحبہ درختے است

قدوار دناقہ بسیار شیر
 (بجوران و بجورین) بالفتح شہر سے
 است بامین بصرہ و عمان بکری و
 بجورانی منسوب است بان بکری
 است زیرا کہ اشتباہ دارد بکیر بکہ
 منسوب است بسو بکرہ و نیز بجوران
 دوریا سے روم و فارس و منہ جمع
 البحرین و موضعیت بنا حید فرع
 از حجاز
 و بجورانہ، شہر سے است در سین
 و بجورانی، خون زہدان و خون
 سرخ خالص و محمد بجورانی ابن متمر
 و عباس بجورانی ابن زید محدثانہ
 و بجوران، تخریق کہ بیمار را پیدا
 آید در تب یقال یوم بجوران بلاضنا
 و یوم با حوریتی علی بناری قیاس کا ناہ
 منسوب الی با حوریا و با حوراء و هو
 شدۃ البحرینی تموز و کل ذلک موافقہ
 موضعیت بنا حید فرع از حجاز
 لغتیت در مفتوح و وہ نام بن
 بکران محدث است
 و بجار، کتاب دینع من بصرہ
 ایضا موضعیت و ذویک رکبے
 است یا زمین است زم کہ گرداگرد
 آن کو بہا واقع است
 و بجار، کتاب لغتیت دکنو
 یا موضعیت دیگر
 و بجار، کشاد و کشتیان
 بخارۃ بالباء جمع
 و با حور یا حوراء و کما شور
 و عا شور و گرما سے سخت تموز
 و نیز حور شمر
 و بخجیری، بالفتح از اعلام است

د بجر بن عاصم سماوی است
 و نیز بجزیر از اعلام است بجزیره مثل
 دن، بجزیره بجزایر شگفت و فراخ
 گردانید از راه و نیز بحر شگافتن گوش
 رس، بجزیراً سرایمه شد از
 بیم و سیراب گردید از غایت تشنگی
 و به بیماری بحر مبتلا شد و بجزیره
 لحمه که اخلاص گوشت است و از بیماری
 بحر و غیر البعیر است تیره رنگ
 گردید از سخت دویدن + بجزیره
 گلگت لغت است از ان همه معانی
 (انجزر) سفر دریا کرد و سلسله
 درید کسلی آنچه قصد و اراده بسیار
 رخ بین گشت و انجزرت الارض
 بسیار منفعت گردید زمین و انجزر
 المساء شورید گردید آب و انجزر
 شور یافت آن را
 و بجزیرتی المال بسیار مال شده
 و بجزیرتی العلی بسیار علم گردید
 و استبحر منبسط و فراخ گردید +
 و استبحر المشاعیر پر کوه شد
 باح رت و بجزیرت بانگ ساره
 بی آسب و بیزه و برهنه و معری
 باح رم و قلیل بجزیرت کبجفر بسیار
 باح زردت بجزیره بشت زد
 او را در اندوه دفع کرد بشتی
 باح نوح و بجزیره کبجفر کوساله
 کوتاه گاو شکم و شتر جوان
 و بجزیره آب نهایت گرم خوش مزه
 باح شرف بجزیره شرف
 شدند و این قل لیث است و آن با
 تخطیه کرده اند و صواب بجزیره است
 بزیادتی فایده مین

د بجزیرت کبجفر لقب محمد بن
 عبد الرحمن مصری که محدث بوده
 د بجزیرت برقص زنجیان تصیبه
 باح صل د بجزیرت کبجفر
 سطر بسیار گوشت
 د بجزیرت کبجفر سطر بسیار گردید گوشت
 باح ظل د بجزیرت الرجل بجزیره
 بر حسب مانند موش
 باح ل دن بجزیره بجزیره
 سخت راند آن را
 باح ل س د جاور بجزیره
 آمد در حالیکه فارغ بود
 باح ن د بجزیره با بفتح نام زنی
 د بنای بجزیره شگفتانی بود نزدیک خانه
 می و بمعنی تازیانه است
 د عبد الله بن بجزیره کبجیر سماوی
 بوده که با درو است پیش ملک بن ملک
 د بجزیره کصواء او نزدیک که
 از بزرگ فرزاد جوان سازند
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 و مشهور است از کائنات بجزیره بجزیره بجزیره
 بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 و بجزیره کبجفر بجزیره بجزیره بجزیره
 و آنکه کام نزدیک نهد در شگافتن
 و نوعی از فرماد نام شخصی
 د بجزیره زن کوتاه و مشک
 فراخ شکم و نام شخصی
 باح می و بجزیره منقلع گردید
 يقال انجنت علی د ابی
 باح ت د بجزیره طایع معرب
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 بود که کور است در آن ص ر و
 طایع بن بجزیره تا پس است و بجزیره

بن بجزیره سلمه بن بجزیره محدثانند
 د بجزیره کبجیر شتر قوی و بازرگان
 متوله از عربی و همی منسوب است
 بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 و تک ان تخففت الیاء فتقول غلبت
 و کراکل ما اشبهها سواد احدی مشدود
 بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 لقب ابن عمر کوفی جبار
 د بجزیره کامیر بجزیره
 د بجزیره کزبیر جماعتی است
 د بجزیره محمد بن بجزیره بجزیره
 د بجزیره گرد آورده شتران بجزیره
 د بجزیره بجزیره
 دن بجزیره زداورا
 د بجزیره غلبه کردن بجزیره بجزیره
 است و منه قول بعضی الشافعی بجزیره
 اشتباه القباة اذ ام یکنه الاجتهاد و صلی علی
 باح ت د بجزیره بجزیره بجزیره
 سرب بجزیره و آن دوشابلی را گویند
 بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 این سید محدثانند
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 يقال فلان یسیر البخریه وزن
 خوش خرام خوش تن با جمال
 و بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره
 د بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره بجزیره

وگشت به نیاز از آب و آون جوس سبب
 بکن بخوس صبح و عصر لیکر از مردم
 بازار نشین ستانده و آنهمه عشاران
 بجه گرفتن صدقه بجهله مزد گیرندونه
 امدیت باقی علی الناس زمان
 لیستعل فی الربوا با بیع و الخمر
 بالینه و نجس بالزکوة
 د با نجس ، کم کننا حق کسے و نت
 المثل متشبه بالکفار و هی باخس و
 برو باخسۃ ایضا و حق زبر کی گویند
 که خود را احمق و انما ید و اصل مثل
 آنست که تلمیحه زنی را کول نپدشته
 از فرط طمع مال خود ابا مالش احمق تا
 در وقت تقسیم مال جمید ستانده زن
 عنه المقاسمته راضی نشد و شکایتش
 پیش قاضی بود قاضی مال زن نمانید
 و بران مرد عتاب کرد و تاوان
 فرمود گفت تو زن را فریب میدهی
 آن مرد در جوابش گفت بحسبها
 محقا و هی باخس کسے و هی ظالمة
 دایما خس ، نکستان و بن اشکان
 دفت ، نجس نجس کاست حق او را
 دیو او کرد بروکے و ونیز نجس کور
 کردن چشم و برکندن آن
 و نجس الخیر نجس انما منفسه مگرور
 استخوانها سے نکستان چشم بقال ان
 انیومایستی فیالم من البعیر اذا نجف
 للسلامی والعین فاذا ذهب نهالم یکت
 له لیل
 و نجس الخیر ، یعنی نجس الخیر است
 دتیا خستق ، منبوں کرد بعض ارباب
 مر بعض را
 ب خ ص نجس ، محرک گوشت

پیش پلوگشت پس شتر و گوشت بن
 انگشتان بخت و گوشتی که بل سپیک
 باشد از جهت فساد و گوشت پاره که
 در چشم خاند رویه
 (نجس) گفت پستان بسیار گوشت
 و بسیار رگ و پستانیک شیر آن مالش
 سخت بر آید
 و الخس ، مردیکه در چشم خاند او
 گوشت پاره رسته باشد
 و منجوس القدمین ، مردیکه گوشت
 در پانی صفت علیه السلام انکان منجوس
 العقین ای قلیل لحمها
 و من نجس نجس نجس نجس
 و من نجس عینه نجس بر کند
 چشم و راه و نجس الثاقه مجهولاً
 لنگ گردید بسبب آزار در سپل
 نایقه منجوسه لنت است از آن
 (نجس) تیز بگریستن و بازماندن
 چشم و بر گردیدن پلکها
 ب خ ص و نجس ، کتاب گبت
 در صلب که با سخاوتی گردن سداں
 بر عم ز محشر سے غیر سخاوت بنون است
 دفت س نجس بالحق نجس عاذا نجس
 اقرار کرد و گردن نهادن حق را
 دفت ، نجس نفسه نجس عاذا نجس
 از چشم و اندوه و نجس التریکیه
 کند چاه تا آب بر آید و نجس لکه
 لخصه پند بے آینه و او او و
 بمانند کرد ماں و نجس الارض
 یا الاراعه پیا پے کاشت آن را و
 نگذاشت سالی بے زراعت و فی
 حدیث مالشده فی صفة مرضی اللہ عنہا
 نجس الارض فقامت اکلها لے

قهر اهلها و اولهم فخرج ما فیها من
 اکلوز و اموال الملوك و نجس فکلا کما
 خبیر کا تصدین کرد خبر فلان راه
 و نجس بالمشاقه سبانه کرد و نجس
 آن تا ار حد و نجس گزشت و برگ
 سخاوت رسیدند اصله ثم استعمل فی
 کل مبالغة و منه قوله تعالی قلک باخس
 نفسک اے منبکها مبالغا فیها
 جو صا طے اسلامیم
 ب خ ص و نجس ، کفر بزرگ
 و نجس ، محرک یک چشمی و بسیار
 چرک دادن چشم و منطبق نماندن
 هر دو کناره پلک بر حد و چشم در رفتن
 بصارت آن و الفعل من سح و صبر
 و الخس ، مردیکه چشمه بمقاوت نماند
 و منه حدیث نهیه عن الخس فی العیون
 و عین نجس چشم کور
 و رجل الخس ، مردیکه چشمه
 عین نجس و نجس ایضا چشم کور
 و رجل باخس العین ، مردیکه چشمه
 و عین باخس چشم کور
 و رجل منجوس العین ، یک چشمه
 دفت ، نجس عینه نجس کور کرد
 چشم او را
 و الخس العین ، بر کند چشم راه
 و الخس العین بر آمد چشم
 از چشم خاند
 ب خ ص و نجس ، بالضم و ضمیمین
 مبالغة و التریک زنتی ضد کرم و در نجس
 نجس محرک مرد بسیار زنتی و صفت
 بالمصدر لمبالغة
 و رجل نجس ، سواب و نجس ،
 کشاد مرد و صفت نجس

ب و ج د ا ب د و ج المشرق
 بالضم تمد، گندہ کہ زیر گندہ ارند
 تا پشت ستور ریش نگرود
 ب و ج د ب د ح ، بالفتح
 فوس از ماہی
 د ب د ح ، بالکسر فضائے فراخ
 ب د ا ح جمع
 و ب د ح ح ، بالضم صحن خانہ
 د ب د ا ح ، نساج زمین فراخ
 یا فراخ وزم ب د ح جمع
 د ا ب د ح ، فضائے فراخ مرد
 دراز بالا دستور فراخ پہلو و
 اکل مالہ ب ا ب د ح و د ب ب د ح
 یعنی خورد مال اور یا بطل قال
 التجر تجبلہ قتل لفلان اکت
 مال اللہ ب ا ب د ح و د ب ب ا ح
 فقال لہ حیدرہ خوبست ایزد
 بخورد وے بلاش ماش
 د ب د ح ا ح ، نیلہ گرداگرد فرج
 سے فراخ ہند
 ب د ا ح جمع ، کزیر نام مولا سے
 عبد اللہ بن جعفر بن ابی طالب
 است و نام سرود گومی کہ سراد
 منیاں عصر خود بودہ
 د ا م ر ا ق ب ب د ح ، کچھ روزی تناور
 سرب
 ا ب ا ب ا ب د ا ح ، گشاد تا بی
 بودہ است کہ پدرش عاصم
 نام پشت
 د م ب د و ج ، فضائے فراخ
 د ف ن ، ب د ح ب د ح ا ب رید و ریدہ
 و قطعہ ب د ح ا سے بونیدہ و زرد
 بعا یقال ب ر ح ب ا ب صا

و ب د ح ر المانقہ زو اورا ہر اثار و
 ب د ح فلا ن ا ب ا م ر ہ تا گاہ پیش
 آورد فلان را کارہ ب د ح بالیسر
 قاش کرد از را و ب د ح ح المکر ا ق
 ب د و ح ا بر نتار خوش
 خراسیدان زن و ب د ح المجد
 فرومانہ شستہ از گرانی بار و کذک
 و ب د ح الزحان عن جمالہ و ب د ح ح
 الامر را بنا کرد و پلاں کار
 و ب د ح ح المکر ا ق ، بر نتار خوش
 خراسیدان
 د ب ا د ح ، باز بچہ بسوے
 یک دیگر انداختن گل و گوے
 و ما شند آن مکان الصفاہ
 یما ز حون حق یبکا د ح و ت
 بالطنین فاذا اخر بہم امر کافوا
 ہم الزجل اخطاب الامر
 ب و ج د ب د ح ، کامیر
 مرد بزرگ مرتبہ ب د ح خارج
 د ب ب د ح ، بدوں الف و لام
 نام زینے
 د ا م ر ا ق ب ب د ح ح ، زن فرہ
 با گوشت
 دن س ک ، ب د ح الزجل بزرگ
 و بلند مرتبہ شد مرد
 د ب د ح الزجل ، بزرگے نمود
 گردن کش کرد
 ب و د ب د ح ، بالفتح تب
 و ازگی
 ب د ح ، بالکسر ماند و ہتا
 د ب د ح ، بالضم پشہ و بت عرب
 است ب د د ا و ا ب ا د جمع
 رتخانہ و صورت خاصہ بہرہ از

بر چیز و عوض و جدا سے و چارہ
 گویند لایۃ یعنی نیست جدا سے
 ولایۃ تک منہ یعنی نیست ترا
 چارہ ازاں
 د ب د ا ق ، بالکسر و الفتح قوت
 و توان یقال مالہ ب د ا و ب د ا
 یعنی نیست مر اور طاقت آن
 د ب د ا ق ، بالضم بہرہ از ہر چیز
 ب د د جمع و طاقت و غایت
 چیسکتہ
 د ب د ا د ، محرکتہ حاجت طاقت
 گویند مانگ پہ ب د و دور سی
 میان دوران از گوشت تاکے
 دور چہار پایہ دور سی میان ہر دو
 دست ، ن یقال جا و صا بخیل
 ب د و ب د بالفتح ب د و ت و بالضم
 ا سے متفرقہ و ب ا یعنی ب د ا
 ا سے معارضتہ
 د ب د ا د ، بالفتح بہرہ از ہر چیز
 و متفرق و پریشان و من
 جادت الخیل بک ا د ب د ا د و ب د ا د
 ب د ا د و تفرق القوم ب د ا د ای
 متفرقہ متبدا د و و لغو ا ب د ا د م
 یعنی حریف و ہتا سے خویش را
 گرفت نہ در حوب و دیز ب د و
 کفطام اسم نعل است یعنی باید
 کہ بگسیرد ہر مرد حریف و
 ہتا سے خویش را د من قوم
 فی الحرب یا قوم ب د ا د ب د ا د
 د ب د ا د ، بالکسر بہرہ و بخش
 از چیز د ا طہ از گاہ و پنہ صوف
 مانند آن پر کردہ در زیر زمین و
 بالان گزارند تا پشت ستور

مگر دو آن دو تا می باشد
 بدانند و آید تا جمع و دهنده پارا
 که بر پشت ستر پشت ریش
 بندند
 و بکاید، کامیر یعنی بیداد
 المشرق است بکاید و آید تا
 پنج و دو خمین و بیابان فراخ
 و مانند دهنه
 بکاید، کزیر نام چه جزوه
 بن کرده
 بکاید، کسفته بلاد مانند
 دهنه و کلا تا بکاید تا اسے
 لاخذ بها
 بکاید، درون ران دست
 حدیث ابن الزبیر کان حسن
 الباء اذا اذکب وها باک ان
 و نیز بادان جاسے برون هر دو
 ران سوار از پشت اسپ
 د الباء، مردیکه هر دو دستش
 از هم دور یا شریا مرد بزرگ اندام
 که اعضایش یا هر دو ران او از هم
 دور باشد و جوله به واسطیکه
 این هر دو دست آن دور سے
 باشد و اکابد الاربعة شبر
 د بکاید، زن بزرگ اندام
 یا زنیکه اعضایش یا دستش
 یا هر دو ران او از هم دور باشد
 قال دح بکاید کتشی مشیه
 اکاید و زن طبر اسکین
 و ذهبوا تبکاید و اباید
 فتنه پریشان و متفرق و کتشی
 ابکاید و تبکاید و کتشی متفرق
 و کتشی جوهری در بیت طارون

قرآن طیر تاوید خوانده آن طیر متفرق
 بنون و اضافت است زیرا که
 قایم در بیت کسور است نه
 مضموم
 و بکاید، کفند یعنی بخ
 است و نام موشی
 دن، بکاید، بکاید، پریشان کرد
 ویرا دور کرد و باز داشت و جدا
 داشت آن را و منه الحدیث
 انه کان یبکاید بنیة فی السجود
 و بکاید، کتشی، از جمله او داشت هر دو
 پارا، و بکاید، کتشی، او ساخت
 براسه زین
 د بکاید، بکاید، بکاید، بکاید
 و بکاید، پراننده کرد از او و بکاید
 در از کرد دست خود را بسوسه
 زمین و ابکاید الطعام بکنتم کرداد
 بر یک را بره و بخش او و فی الحدیث
 ابکاید، کتشی، یعنی اسے جگر
 به بر یک از ایشان را یک یک خرما
 و بکاید، کتشی، فروختن
 را بعارضه و نیز بساوة و بکاید، بکاید
 بر آوردن بر کس چیز سے او بعد
 فراهم آمدن آن تقسیم نمودن میان
 خود او و ایضا بکاید و بکاید یکسک
 بیرون آمدن بحرب يقال لکون کان
 المبدأ لهما اطاقونتا ای کونان
 رجل و رجل
 و بکاید، کتشی، پریشان کرد
 آن را منتهی بکاید و بکاید
 زین در مانده گردید و به نسیم خواب
 رفت نشست
 و بکاید، پریشان گردید و بکاید

نشد است از آن بکاید و بکاید
 حدیث الجاریه گرفتند تمام
 سینه او را و بکاید و بکاید
 بخش بخش کرده آن را علی السویه
 و بکاید، کتشی، زن لاغر
 و بکاید، کتشی، گرفته انداز
 هر دو جانب می يقال لقیسه
 الرجلان کتشی، بکاید، کتشی
 السبعان بکاید الرجل و کتشی بیان
 جانیک و کتشی الرضیعان تبیان
 آنها و لا يقال قیده، بکاید، کتشی
 بکاید، بکاید
 و بکاید، بکاید، خود سے خود بان کار
 ایستاد و متفرق شد بان و منتهی
 استبد بر زیر مثل و فی حدیث علی
 کتشی، بکاید، بکاید، بکاید
 فاستبدهم حلینا
 بکاید، بکاید، عربین دهنه سے
 خویش را گرفته و عرب
 بکاید، بکاید، باضع، تمام زیر که
 پیشی میگردد آفتاب را در طلوع خود
 بر غروب آن یا در آن جمیع که کامل
 و تمام است و بکاید، بکاید، تمام در
 جوانی و نیز تمام از هر چیز و طبق و منتهی
 الحدیث قالی بکاید، بکاید، بکاید
 و موشی است میان کتشی
 و بکاید، بکاید، بکاید، بکاید
 و کتشی، بکاید، بکاید، بکاید
 را بدین قریش کنده بود و از آن است
 یوم بد کتشی، بکاید، بکاید، بکاید
 در سال دوم از هجرت در آن موضع
 یا بر آن چاه یا کفار قریش جنگ واقع
 شد و دستا بکاید، بکاید، بکاید

است مرابطتہ راو کو ہیبت نزدیک
 فارغہ و موضعیت در بادیر گو ہے
 است در بلاد مساویہ بن شخص و آبی
 است و نام دو صحابیت و پوست
 بزقالہ و میان ہزار او یا دو ہزار دوم
 یا میان ہفت ہزار وینار بکذا جمع و
 وليلة البدر شب چہارہم ازادہ
 و بدر بن عمرو و بطنی است از خزاعہ
 و از ان است تلح الدین عبدالرحمن
 بدری فزاری بن ابی ایمن بن بیلع
 و بدری، نام موضع و پوست
 بزقالہ و میان ہزار او یا دو ہزار دوم یا میان
 ہفت ہزار وینار بکذا جمع و
 صحاح است کہ خیک شیر از پوست
 بزقالہ از شیر بار شدہ را بقدر گویند و
 خیک روغن از ان مساد و خیک سیا
 کہ از پوست بزقالہ رسیدہ سازند و طب
 گویند و خیک روغن را از ان نمی و خیک
 شیر را کہ از پوست شیر خواہ باشد
 شکوہ گویند و خیک روغن از ان
 عکادہ و عین بکذا زتہ چشم بک
 نگر یا چشم تمام مانند بد
 و بدری، بارانی کہ پیش از زمستان
 بارد و شتر پیک فریب و کسی کہ با نبی اللہ
 علیہ وسلم در جنگ بدر حاضر بود
 و ابو سعید عقبہ بن عمرو از بدری
 گویند زیرا کہ بر بدنام آبی فرو دادند
 نہ آنکہ در جنگ بدر حاضر بود
 و بدری، محلہ است در بغداد و
 یحییٰ سلمی بدری بن خلف
 مشہور است بان
 و بدری، کجڑ منی سبقت پیشی
 و استغینا البدری لے بیا برین

د بکاد () صاحب ماہ تمام و غلام
 تمام در جوانی و میوہ رسیدہ
 د بکاد مرکا، تیزی چشم و شتابنگی
 یقال خشی علیک بکاد مرکا، غطاور
 قول یا فعل کہ از چشم پدید آید گویند
 بکادت منہ بوا در غضب و تیزی چشم
 و سخن بے اندیشہ و برگ گیاه کجاوہ
 و آنچه اول برے آید از گیاه اسپر
 تازہ و بہتر آن و گوشت میان کتف
 و گردن منہ الحدیث فرجہا تر جفت
 بکاد مرکا و گوشت پارہ است باللس
 بک و فشا سے مردم و غسل کذا و
 بکاد جمع
 د بکاد بنی مینا علی الکسر اسم فعل
 است یعنی بشتاب
 و بکاد، مصغریہ است
 و بکاد، کجیدر غرسن و فرستگاہ
 و لسانک بیدری، زبان ہوار
 دن، بدنام الغلام کامل تمام
 گوید و بکاد الشمر رسیدہ شدہ
 منہ حدیث جابر کنا لانیبیم الثم حق
 بیداد و بکاد و الیہ بکاد فرمایلی
 گرفت اور او شافت سے آن کتک
 بدرہ الامرہ بدر الیہ الامرہ و بکاد
 خیرک الیہ شتابانید اور اسکاں
 و البکاد البسر، سرخ گویدہ و
 البکاد الوحی فی مال البکر
 پیشی کرد و صی در اتفاق بال تم بلع
 اور لہ و ابکمنا ای طلع لنا البکاد
 و بکاد و شب بدر را رفتن و بکاد
 لغت است از ان
 و بکاد مرکا و الیہ بکاد مرکا و بکاد

پیشی گرفت اور او شافت سے اسکاں
 و البکاد مرکا، پیشی گرفت اور او
 البکاد الی السلاخ شافت سے
 آن تاگیر وہ و البکاد کت بکنا
 یا لک صوغ اسے سالتا
 و بکاد مرکا و الیہ، یعنی بارہ البیہ
 است و بکاد در لغت است از ان
 و بکاد الطعام بکاد مرکا، انبار
 انبار کرد گندم را
 بک و بکاد مرکا، رہبر و گایان
 نیتے است در مجہ
 بک و بکاد، بالکسر فیرون
 آمدہ نہ بر مشالی و منہ قور تعانی قل
 ما کنت بذمما من الرسل
 و جوان مو فراخ خمے و در گذشتہ از ان
 در علم و شجاعت شرف تن پر گوشت
 ابداع و بداع کمنق صبح بختہ ثونث
 آن و نیز بختہ رسم نو در دین بکامل
 آن یا ہرچہ پید انگشت در دین بختی
 صلے اللہ علیہ وسلم بجمع جمع
 و بکاد یح، یکے از اسکا بار تعالی
 و فیرون آوردہ نہ بر مشالی فیرون
 آوردہ بجمع اسم فاعل و مفعول ہر دو
 است و رسم تافتہ از پیشم نو مانند
 آن خیک منہ الحدیث از تمامہ کبیر
 للعسل خلق اولہ خلق خسر
 مردم فرہ بجمع جمع و تصریث شتر
 من رای مر متول را او است خیک
 و او سی قسکہ کہ بر ان نخلست بکاد
 بجمع بکاد تہمتہ نیز گویند و بکاد یح
 النماین لقب ابو النخل احمد
 بن حسین بدانی
 و بکاد یح، آبیت در حنی و نو

بیرون آورده شده بدائع جمع
 و بَدَعٌ و بَدَعٌ، نام اسپ عارف
 بنی بن شرار
 و بَدَعٌ، بَدَعٌ نوبیرون در و آرزو
 و بَدَعٌ الزَّكِيَّةُ آبِیے ساخت چاره را
 و بَدَعٌ، بَدَعٌ فریضه
 و بَدَعٌ، بَدَعٌ بَدَعٌ و بَدَعٌ و عَادِر
 که شست از ازان در علم و شجاعت شرف
 و بَدَعٌ، نوبیرون آورده بر مشا
 و بَدَعٌ الشَّاعِرُ طرز نوینا و در شعر
 و بَدَعٌ الزَّاحِلَةُ مانده شده و با
 گردید یا ننگ شده و قبل لا یكون البلع
 الا یطبع و بَدَعٌ فَلَانٌ فَلَانٍ
 برید از می و مخند و ل گردانید او را
 و حاجتش روان ساخت و بَدَعٌ و بَدَعٌ
 حُجَّتُهُ باطل گردید محبت او
 بَدَعٌ بَرَّةٌ یَشْكُرُ فِی قَصْدِهِ بَوَیْفِی
 و قحط گویند که شکر نعم بجا سے آند و
 اعتراف نمایند که شکر ما احسانش را
 برابر سے توانه کرده و بَدَعٌ مجبوت
 باطل کرده شده و بَدَعٌ بَقْلَانِ
 فرماند در راه از خاک شدن
 شتر سوارسی یا از مانده گردیدن آن
 و منه الحدیث ابی اَبَدَعٌ فِی قَانِی
 و بَدَعٌ، کهن نوبیرون آورده
 نه بر مشا لے و بَدَعٌ از صفات بارشقا
 و طرز نوینده و شمس
 و بَدَعٌ تَبْدِیْلُ بَدَعٌ، بدعت نسبت
 کرده او را
 و بَدَعٌ عَمْرٌ، نوبیرون آورده آن را
 و نیز ابتداء اهل بدعت شدن
 و بَدَعٌ لغت است ازان
 و بَدَعٌ، مبتدع گردید

و اَسْبَدَعٌ عَمْرٌ بَدَعٌ شمره آن را
 ب و د ع و بَدَعٌ، با نفع شکستن
 چهار منفرد و با و ام و الفعل من لضر
 و بَدَعٌ، یا کسر آنکه در جامه رید
 و بَدَعٌ، گتف لقب قیس شقری
 بن عاصم در جاهلیت و مرد آلوده به
 نجاست و بدسی و و بَدَعٌ یونان یعنی
 آنها فریاد و حال خوش دانه
 و بَدَعٌ، کاحمد موضعیت
 و بَدَعٌ، بَدَعٌ بِالْعَدَمِ بَدَعٌ غَا لوده
 شده به نجاست و کذکک بیغ باشد
 و نیز بَدَعٌ رفتن بر سر
 و بَدَعٌ، بَدَعٌ در جامه رید
 ب و ل و بَدَعٌ، محو شده در دستها
 و پایها و هر چه بجای دیگر می بود بَدَعٌ جمع
 و نیز بَدَعٌ ال گردمیت از اولیا الله
 که حق تعالی زمین را بوجود ایشان
 قائم دارد و آنها هفتاد کس اند چهل
 و ششام و سی و در جائی دیگر و نمی میرد
 بچه از ایشان تا دیگر می از مردم بقی
 نه گیر و البَدَعُ فِی الْعَرَبِیَّةِ طریقه
 او چه بَدَعٌ الشَّیْءِ بالشَّیْءِ نحو صریت
 یا خیل ذید و بدل البعض من الكل نحو
 لغت القوم اکثرهم و بدل الاشتمال
 نحو تعقی نهد جوده و بدل الغلط نحو
 صریت بزیل عمرو و یعیب الثانی فی جمع
 ذلك یا عرب الاول و و حروف بدل
 چهارده مجموع در اینجدتة سیف م
 همان از کلم و حروف بدل که در غیر او قاف
 شایع است بست و دوست مجموع دور
 یعنی حرف شکش ام و طریقی ب عَزَّتْ
 و بَدَعٌ، یا کسر هر چه بجا سے دیگری
 بود و بَدَعٌ بَدَعٌ و بَدَعٌ مرد

شریف و کریم آید ال جمع
 و بَدَعٌ نیل، کامیر هر چه بجا دیگری بوده و بدل
 اردبیلی ابن علی و بدل هر چه ابن احمد بدل شد
 ابن ابی القاسم و صالح بن بدیل محدثانند
 و بَدَعٌ نیل، خزاعی ابن ذرقان صغیر و بدل
 خزاعی ابن مسیره ابن ام اصرم و بدل بن
 سلته و بدل بن عمر بن کلثوم و بدل بن
 مایته صحابیانند و نیز بدل صحابیت همه
 ایامی ابن بدیل محدث است و نیز بدل
 گروهی از محدثانند
 و بَدَعٌ لَه، گوشت پاره است مابین
 مثل و بن پستان
 و بَدَعٌ آل، کشدادان کولات ووش
 و عامه او را بقال گویند
 و بَدَعٌ دُولِی، و تضم و ال موضعیت
 و بَدَعٌ، بَدَعٌ کَبَدٌ گ در گرفت
 دستها و پایها سے او دور گرفت
 با و له او و بدل گتف لغت منها
 و بَدَعٌ لَه اَبَدٌ آکا، بدل سے آورده
 و بَدَعٌ لَه بَدَعٌ گرفت از بدل آن
 و بَدَعٌ لَه مَبَا ذَکَ و بَدَعٌ آکا، سا
 که با و سے
 و بَدَعٌ لَه مَبَا ذَکَ بَدَعٌ نَبَدٌ نَبَدٌ، بدل و آورده
 و بَدَعٌ لَه کَبَدٌ کَبَدٌ کَبَدٌ کَبَدٌ کَبَدٌ کَبَدٌ
 من بَدَعٌ دَیْنَهُ فَا تَمَلَّوْا -
 و بَدَعٌ لَه بَدَعٌ، گرفت آن را بدل آن
 و منه قور و من بَدَعٌ ال کَبَدٌ بَدَعٌ بَدَعٌ
 فَتَدُ صَدَلٌ و بَدَعٌ لَه کَبَدٌ کَبَدٌ کَبَدٌ
 و اَسْبَدَعٌ لَه بَدَعٌ، گرفت آن را بدل
 آن و خواست آزاد در عرض پیرز سے
 و بَدَعٌ دَلْوًا، با هم معاوضه کردند
 ب و ل س و بَدَعٌ لَه بَدَعٌ، یا کسر
 شهریت خوش نزدیک خلاط

مفتوحه باطل و مرد بسیار مسرف
 و بذر آرزو ، باضم نسل و فزونی و بزرگی
 و بذر و سر ، کعبور سخن چین و آنگه
 پوشیدن راز نتواند
 و بذر ، کامیر یعنی بذر و درست بذر
 جمع و کثیر بذر از ابتاع است
 و عبد الله ثار الفسوق بذر آرزو ،
 مذکور است درت مس و
 در جمل بیدار و بیدار آرزو ، بافتح
 فیما مرد بسیار گوے و افشا کننده راز
 و در جمل بیدار آرزو ، یعنی جمل
 بیدار است
 در جمل بیدار ، باک بسیار گفته افشا
 کننده راز و در جمل بیدار آرزو ، بافتاح
 و بذر و سر ، بسیار
 دن ، بذر آرزو بذر آکا کاشت
 زمین ، و بذر آرزو آرزو بر آرزو
 گیاه آن لازم است و معنی ، و بذر آرزو
 التشر فاش کردن راز و بذر المال
 پریشان کردن را با مسرف
 است ، بذر بذر آرزو فاش کننده
 و با فتح مبادم آرزو ، اسراف کرد
 بذر آرزو آرزو بذر آرزو کاشت
 آرزو و بذر المال پریشان کردن
 مال را با مسرف بذر آرزو و قد
 تخف اراد بذر آرزو بقریم نون
 اسراف مال بهم است از اسراف و نیزه
 بکثیر فاش کردن راز و پرکنه و
 پریشان کردن چیز و آرزو کردن
 و بذر الماء ، تغییر شده و زرد
 و بذر ، مشت تا بند رسا

بذری و بذر آرزو ، بفتح ذال
 ریحان کوبه و دوم گرم و در اول خشک
 و مخرج و مقوی دل و دم معده و بیستی مایه
 و بول و حیض است
 بذر ورق (بذر آرزو) ، راه برو
 رہنماے نجا سپان
 و بذر آرزو بدنه
 و بذر آرزو بذر آرزو ، بدر گوید
 بذری و بذر آرزو ، معرب
 باور بگویند و آن گیاهی است در دوم گرم
 خشک تافع جمع امراض بلغمی سودا و
 باضم و مخرج و مقوی دل
 بذری و بذر آرزو ، ابو عبد الله بن یوسف
 که صاحب از نجویان مغرب است
 بذری و بذر آرزو ، بافتح آب را دیده از
 و بذر آرزو ، حرکت بیم و ترس
 و بذر آرزو ، کامیر معنی بود و ترس
 که احمد بن ابی اسحاق از کسی روایت کرده
 و بذر آرزو ، ترسان و ترسانیده شده
 و بذر آرزو ، ترسانیده ویران و
 بذر آرزو ، ترسیده آب از سبو
 و بذر آرزو ، ترسانیده او را
 و بذر آرزو بذر آرزو ، ترسانیده او را
 بذری و بذر آرزو ، پرکنه و شنه
 در نیت و ابذ عرت الخیل
 بذر آرزو ، طلب چینی
 بذری و بذر آرزو ، بسکون
 ذال نیت و هرا یا ناحیه است
 مشتعل بر ترس بسیار از اعمال هرا
 معرب باو خیر که محل سوب ریاح باشد
 بذری و بذر آرزو ، بافتح بهتا و ترس
 و صغیر و بکثیر ذوق جمع
 بذری ، بمسر الذال و نخبه شیر

انگور تنه نیز اندک طبع یافته معرب
 باوه و حاذق با ذوق از ابتاع است
 و بذر آرزو ، بافتح راه شاد و سفر بسیار
 بذری و بذر آرزو ، و پیاد و شطرنج
 و بذر آرزو ، کچه شته آنگه گفتارش
 از کردار سخن عیب باشد
 بذری و بذر آرزو ، و متفرق شده
 و گریخته و ما ابذ ذوق الذم فی الملک
 بیایمیت خون در آب و پیمان تمیزانند
 بذری و بذر آرزو ، پرکنه و ترس
 بذری و بذر آرزو ، مذکور است
 بذری و بذر آرزو
 بذری و بذر آرزو ، بافتح و پیش روی
 اسب گویند فرس که بذر آرزو
 بصورت لوقت اساحت و نام شخصی
 و بذر آرزو ، باکسر جامه باور روز
 و بذر آرزو ، کز بیو مال ، کفله از اسلام
 و بذر آرزو ، کثیر جامه کهنه و جامه باور
 و بذر آرزو ، جامه باور زده و کهنه
 بذری و بذر آرزو ، بافتح و ناقص بذری
 ای فی شباب بذری
 و بذر آرزو ، غماوسی بود
 و بذر آرزو ، بذری الشی بذری
 و بذر آرزو ، پیروز و جو و توان
 و بذر آرزو ، یعنی بذر آرزو است
 و بذر آرزو ، اسب گویند فرس که بذر آرزو
 ای حضر بصوت
 لوقت الحاح
 و بذر آرزو ، بذری پوش ، بسکون
 نفس خود کند ، باور زده و از خود راه
 و بذر آرزو ، المتذل مسیبا
 للفعول شمسیر ، ان تامل
 و بذر آرزو ، و بافتح و نخبه شیر

چیز سے و باور روزہ داشتن
 و کتبتهای، بز نه پرش و سیکل
 نفس خود کند و باور روزہ دار و خورا
 یا ولح و بند کاخ، اگر گوید کند
 و بند کاخ بند کاخ و بند کاخ بانگر
 گفت و کرد و بند کاخ گفت ازاں
 پ و م و دینم، بالضم یاء و حرم و
 نفس و کثافت و سبزی بقال ثوب
 ذوب کند یعنی بسیار بسیار سستی
 و فریبی و حمل و قوت و توان
 و بکنینو، کامیر قوی و توانا و بن بود
 و خود مند یک و غم از جا زود
 و بند نیکه، خود مند یک و خشم از جا
 زود و نام مولاسی جا بر بن شکره و ابو عبید
 الله ابن بن پخته از ابتاع تابعین است
 و یاد ام، ابو صالح مولی ابانی که
 طغر و محمدی بوده کم صنعت و کرده
 و آن غیر صنعت باشد از جسد مجسمه
 و علم عرب از یاد ام فارسی
 و بند همان، بضم اذال گیا ہی است
 و ناقه مہدم، کنبر قوس و توانا
 و لک، بکنم بنیم گردید
 و اکبمت الناقه، اما یہ کس
 از شدت آرزوی کشن
 بونج و یاد لجان، صورتی بجا
 ب و و بند و قا، بالفتح نام اسپ
 ابی سواج
 و بنداء، کلام تبسیح و بیوہ
 و بندتی، کرضی بیوہ کرمی بنیان
 بقال هو بندتی اللسان و بندتیہ مؤنث
 و بندتیر بن عیاض کعلیت کرد بودہ
 و حسین بن محمد بن بازمی محمدی بودہ
 و ابندی بن علی، کا بزے مرد بودہ

و لک، بندوت علیکم بگفتم انہارا
 و لک، بند و بنداء و بنداء بیوہ
 گوگرد
 و ابندیہم، بگفتم انہارا
 پ و و بنداء، بالضم گانا
 صیادان بر اکہ و جمع
 و بنداء، کسجا پاک و بنداء بقال
 انا بر ائمنہ و خلا لا یئنی و لا یجمع
 و لا یوقت و تختین شب یا تختین
 روز بہ راه یا پسین شب یا پسین
 روز ازاں، ابن السکراہ مثلہ نیز
 بز علم است و بر اعون ملک بر اعون
 حاذق بر ادین ادس و بر ادین
 معر و بر صحابیانند
 و بیری، پاک از چینی و بنداء بر یون
 و بر اد کسفر ہاء و بر اد ککرام و
 بر اد کا شراف و بر اد کا نصباء و بر اد
 جمع و بنداء از بیماری بنداء جمع
 و بیری، آفریدگان بر ایام جمع و
 پاک از چینی و بنداء مؤنث بے
 برنات و بیریات تشدید یا در ایام جمع
 و باری، بہ شدہ از بیماری شدہ
 اصبح جہد اللہ و با در نا برداء جمع و
 آفرینندہ
 دس، بیری بر اد و بر اد و بر اد
 پاک و بنداء شد از عیب دوام و مانند
 آن و باین معنی کسر عین باضی و ضم عین
 مضارع نا در است
 و ت، بر اللہ الخلق بر اد و بر اد
 آفریدہ خلق را و لئذہ اللقطہ من
 الاختصاص مخلق المیوہن بالیس لها
 نضیہ من الخلق
 و ت، بر اللہ الخلق بر اد و بر اد

بالضم و بگو و بگو و بگو، بظہار بیداری
 و درخواست ازاں
 و ابواکما اللہ، بہ گردانیدہ اورا خدا
 و ابواک منہ پاک گردانیدہ ترا
 ازاں و بنداء ساختہ و ابواک
 در تار میخ سبوا در آمد
 و صبا کما، با ہم جدا گردیدن و با
 زن صلح کردن بر جد اسے
 و بواک منہ تائیر لک، پاک گردانیدہ
 ترازاں و بنداء ساختہ
 و بنداء منہ، بنداء شدہ ازاں
 و اشتبأ الخبیر، طلب تمام آن
 کرد تا دریا بر قطع شہدہ ازاں کندہ
 و بنداء شتر، ترک جماع کردن تا حیض
 و پاک کردن ذکر از بول و بر اد است
 خواستن از عیب و وہام و مانند آن
 ب و ر و ل و بنداء، کما بطر
 گردانیدن مرغ یا خاص را بیل غنم
 و بنداء الاذن کیدہ زمین و ابو
 بنداء خروس
 و بنداء، مقصود یعنی بر ایل است
 و بنداء، تشدید یا خروس
 و عبد الباقی بن محمد بن زکیال، بالضم
 محمدی است اندلسی
 و بوال الدیالک بر الہ، پر ہائے
 گردن درو کرد پر اسے جنگ
 و بنداء، آمادہ بہ سی گوید
 هو بنداء للشر
 و ت، بوال الدیالک، یعنی بوال ہ
 و بوال الدیالک، یعنی بوال ہ است
 ب و ر و ل و بنداء، کما بطر
 دوران قبر محمد بن باسع کہ عم همان بود
 پ و ر و ل و بنداء، بالفتح آمادہ

را به سفاکین غیر نمایان خلاصا که از
 یام تازمین باشد ترا جمع و نام موشی
 س ریس د بوزکاس با لیس طه شرف
 و بربسته طلب کرد و را
 و کبوتر کس بر قمار سنگ فضا یک
 و شتاب رفت
 ب ریس و بربسته (در حق نمایان)
 زمین را یا شیار کرده آب داد آزا
 ب ریب طه و بربطه کج معرطه که آن
 نوازند معرفت به است خافت بخت
 و برباطه با کسر و ادیت راندس
 و بربطه پیکه با لفتح شهرست با لیس
 و بربطه صاعه با کسر مد و اکیاه و
 کهوش نگار را به ان نسبت دهنه
 و بربطه صاعه موضعیست با همان
 بربطه است زیادت یا بعدا
 ب ریب ع ص (و بربطه ص)
 که بخیل موضعیست در حص
 ب رت و بربت با لضم شکر طبرزد
 و بربطه ص و مردیل هر ثلث ابرت
 جمع عبد الله بن زت با کسر قاض
 ابو عباس احمد بن ابی ابن محمد
 احمد بن ابی ابن کاسم محدثانند
 د بربیت کسیت دیل با بر زمین
 هم او دو موضع است در بصره
 و بربطه نام اسپه یا آن بربیت کبیر است
 و بربطه با لفتح شهرست بشا
 و بربت کبیر شکر طبرزد
 و بربت کبیر کبیر و در
 دن بربت به بربت با لضم با بر
 بان کاره و بربت کبیر با لفتح بریدان
 و بربت حیه ان گردید
 و بربت با لفتح بریدن کاره

و بربت کبیر کبیر شکر طبرزد
 و بربت کبیر کبیر شکر طبرزد
 آن سخن با لفظ با بربت کبیر است
 از ان نیز بربت کبیر کبیر شکر طبرزد
 خشتاکی که از ششم بطرف احدی نظر کنند
 ب رت ک و بربت کبیر یا ره کردن
 شکر فتن دریدن در زره ریزه کردن
 و بربت کبیر پشته با لفتح جمع است
 ب رت و بربت با لفتح زمین نرم
 یا کوه از یک نرم یا نرم زمین شکر
 آن بربت و بربت و بربت و
 بربت جمع یا انیر خطا است
 و دلیل با هر
 و بربت کبیر دسیت از شهر ملک یا
 محله است فیم بجانب غربی آن
 جامع برای در بند است
 و بربت کبیر احمد بن خالد و جعفر بن محمد
 و ابو شعیب که محدث بوده اند
 و بربت کبیر نیاز و نعمت فراخ
 زندگانی کرد
 ب رت طه و بربطه با لضم
 بربت کبیر و قعوانی بربطه
 و بربطه قعودی خانه نشین گردید
 و بربطه کبیر کبیر کبیر کبیر
 کشاده داشته بر سابقین نشیند گویند
 بربطه فی الجبل
 ب رت کبیر و بربت کبیر کبیر کبیر
 ب رت کبیر و بربت کبیر کبیر کبیر
 عبد الرحمن محدث و نام کوهی
 و بربت کبیر شوکت و قوت فقیه
 و بربت کبیر
 ب رت کبیر و بربت کبیر کبیر کبیر
 و بربت کبیر کبیر کبیر کبیر کبیر

ببند که انگشتان است از انسان
 بربت کبیر جمع و قبیله است از بنی
 اسد و عبد الرحمن ابن ام بربت
 تا بعیت و بربت کبیر کبیر
 لقب شمشیر مرثیه بن علس است
 و ادعیت مرثیه را
 و بربت کبیر شوکت و قوت
 و بربت کبیر با کسر و ادیت مرثیه را
 و بربت کبیر است که با لفتح و ادیت
 در راه آن حضرت صلی الله علیه و سلم
 بسوی بدر و قبل فی ضبطه غیر ذلک
 ب رت کبیر و بربت کبیر با لضم کوشک
 و قلعه و کرانه قومی ترقلعه و یکی از
 دوازده بخش فلک بروج و ابراج
 جمع و نام شاعری طالمیت که
 پدرش شمر نام داشت و سبت در
 صیبهان و از ان ده است عثمان شاعر
 ابن احمد خانم بن محمد که صاحب بی بی نعیم
 بوده و شهرت است که ماور آنجا بسیار می و
 و موضع است در دمشق و از ان است عبد الله
 بربت کبیر با بن سلمه و قلعه است یا در شاک
 است که نواحی حلب موضع است
 با بن بلیاس و مرقیته و ابوالبرج
 قاسم ذبیانی شاعر اسلامیت که
 پدرش حسنیل نام داشت
 و بربت کبیر محرکه خوب روسی با جمال
 و روشن نمایان ابراج جمع
 و بربت کبیر با لفتح نام اسپهان بن
 ابی عارثه و شهرست در مغرب و
 از ان شهر است علی بربت کبیر
 مقری که پدرش محمد نام داشت
 و بربت کبیر با لضم صغری است از روم
 و نام دزدی که یقال صدق من بربت کبیر

و حساب البرجان بحسب عدد
 مغروب و مغروب فیه ہست اشارت
 در سہ جزب کنندہ حاصل شود پس
 سہ ما جزو گویند و نہ را جدا و جملہ آنرا
 برجان
 و ابن برجان، کاتر جان صوفی
 و مغرب بودہ
 و بارج، صاحب کارج ماہر
 و بارجہ، کشتی بزرگ جنگی و
 مرد بسیار شہر
 و ابن برنج، بالکسر شیر زنہ قال شعر
 لقد خلق فی قلبی مؤذنتہ و کلمتہ
 فی بارئہ اللہ و الہاد فی ابرئہ
 ترجمہ الی اللہ
 و س، بیدج برجا فراخ عیش
 و نیز برج سپیدی سخت سپیدی
 سخت سیاہ شدن چشم فراخ چشم
 گردین و اسبیخ لغت نہ کر است
 از ان برجا لغت ملائت
 و البرج ابن اجا، برج بنا ہواد
 و نیز بن شبر نیجا، برج بنا ہواد
 و سبرج، کسظم نوعی از حلکہ کہ
 بروی صورت برج باشد
 و تترجت المرآة، نمود زینت
 خود مردن را
 ب ر ج و د برجد، بالفتح
 لقب مدعی از عرب
 و برجد، بالضم نوعی از کلیم سطر
 ب ر ج ر و د بر و ج و د، بضم اللام
 و کسر الجیم شہر سیت نزدیک ہمدان
 ب ر ج اس، بر جاس، بالضم
 نشانہ کہ در ہوا ہنند بر نیزہ و مانند آن
 سنگی کہ در جاہ اندازند تا چہ ہما او کشتہ

و آب آن خوش مزہ کرد و علامتیکہ از
 سنگ سازند مانند نشان علامت راہ
 و بر جلیس، بالکسر ستارہ ہست یا
 آن مختزلت و ناقہ بسیار شیر
 ب ر ج ل، بر جلان، بالضم
 دہیت در واسطہ و بر جلا پیتہ
 محلہ است در بغداد
 ب ر ج م، بر ج مہ، بالضم ہونید
 سیانہ از سہ ہونید انگشتان پا ہونید
 انگشتان یا پشت استخوان انگشتان یا
 سر پشت ہونید انگشتان کہ ہر گاہ پشت
 را بند کنند کشیدہ در رفع ماند
 بر اجند جمع ہوا انگشت میانہ مرغ
 و بر جیتی، بیان تا بی و خص بن
 عمران محمد بن زیاد وستان بن بارون
 و عمرو بن عاصم محدثانند و فتحہ
 بالضم است
 و بر ج مہ، بالفتح در شتی سخن
 و بر اجو، قومیت لزا اولاد حنظلہ
 بن مالک و رشتت ان الشقی
 و أفید البراجیہ، در حق کسی گویند
 کہ خود را طبع و بلاکت اندازد و ہش
 آنست کہ سؤید بن ربیعہ تمیمی
 سعد برادر عمرو بن ہند را کشتہ و
 بگریخت پس عمرو بن ہند سو گند کہ
 کہ صد کس را از بنی تمیم در قاصص
 برادر خویش خواہم سوخت چنانچہ
 نود و نہ کس را از بنی دارم سوختہ بود
 کہ مدعی دلالت، خان و بوستہ
 سوختگان طبع طسام و در وقتش
 گریہ از دہے رسیدند کہ کیستی گفت
 از بر اجم پس اورا ملک عمرو بن ہند
 در آتش انداختہ صد بارہاں کامل ساخت

ب ر ج ر بزم، بالضم
 سخن و گزینہ بر سے و يقال هذا
 عینہ ای شدہ و تقویۃ برجا بارحا
 بطریق مبالغہ است یعنی یا نت
 از دہے گزند بسیار و موضعیت
 درین ہوا بن بزم بلا و سخن
 بنق بزم جمع ہوا بیت بزم مثلہ
 بنات بزم جمع
 و بزم، بالکسر صحابی بود کہ پدرش
 عسکر نام داشت
 و امرو بزم، کتب کار سخت
 و برحا و امراء شدت
 شب در جو آن
 و بر حہ، بالضم شتر مادہ نجیب
 بزم جمع
 و خروج ہم صرختہ بر حہ، بالفتح
 لے بار ر آوند گور است مخصوص روح
 (بر سخن) حرکت قائم بن عبد اللہ
 (بر حی) بالضم سوادہ بن زیاد
 و بر حی، بالفتح کلمہ است کہ در
 وقت خطا کردن تیر از نشانہ گویند
 و غلط در وقت نشستن
 نشانہ
 و بر حیان، و ثلث الیاء بلا و نشانہ
 و نہ لقی منہ بر زمین
 دبا رجم، باد گرم تا استکان باد تند
 گردناک بنق ایرج جمع و بیسی بزم
 است ضد سلخ و العرب تنظیر بالباہج
 و تنقال بالسایح لکن ایکلت از ترمیہ
 حق تنقود در شکت امما حق
 کبا رجم الازرقی در حق کسی گویند
 کہ از و احسان ہندرت بوقوع آید

زید که اردی یعنی بز که به بر قلع
 جباں سکونت دارد کسی آن را
 نه بنید مگر گاه به درسا لها سے درانه
 و یارح هروی ابن احمد بن یارح
 محمد بن یارح و بنت یارح
 باه مخق متبات یارح صح
 و یارح حه ، شب گه شسته و
 ققول العرب بعد الزوال فعلنا الباری
 کذا و قیل بالزوال فعلنا اللیلة
 کذا و الباری کذا اولی وی شب
 و یزارح ، کسب زمین فرخ بے
 کشت قدرت و راه سے مکر و برام پیدا
 و آشکاره منہ جاننا با انا مرزا جاہ
 نام ماورعتوارة بن عامر بن لیث و
 نظام اسم آفتاب است و کلاباح
 نیست خنیش و زوال منصوب است
 مانہ لاریب و رفع آن نیز جائز است
 پس و بنزل لاریس یا شمد و خلیل
 سترام و دود و شبیر جباں جهت
 کاز جازوندگی یارسن بسته شده اند
 و یارح کبوتر شکاری که از دست راست
 حیاد بجانب دست چپ بود
 و سیر یعنی کاسیر یعنی یارح است
 و یارح بن خرمیة از جاندان تنوخ
 است و ابن بریم نایب و امم بریم
 شله و با
 دیریم ، کزبیر یعنی است
 ریلرعی یعنی است در زمین
 دوران چهار لغت دیگر است بزجاء
 بفتح الباء و کسر و بفتح الراء و ضمها
 و المدنی الكل و زرد صاحب قلم موس
 همه از تصنیفات محدثین است
 و یارح بن اسد هتایی بود

و یارح ، کیعقوب بن یارح وقت
 لغاح بری که بصورت مردم مانہ
 منوم و منہ رست و چل فداں
 فیل را دران شش ساعت جوش بند
 نرم گرداند اگر برگ آزا یک هفته بر
 برش مانند برش را ذلیل گرداند
 بے آگه قره کند
 و یارح اللطیف برب و و و و
 از دست راست میاوردند آهوه
 و یارح چشم گرفت
 و یارح بزارح از ایل شقیال
 یارح مکانه ای زال عنه و منہ لاریح
 افعلہای لا ازال افعلہ و یارح
 الرجل و یارح شده و یارح
 الخفاء دور شد خفا و پیدا روشن
 شد کار
 و یارح در شکفت آورد و لواد
 منہ و العجب ما یارح هذا الامر
 و نیز گرامی در شفت او را و تعظیم نمود
 و یارح به الامر تبریجا و در شفت
 و شدت از خفت او را کار و منہ الحدیث
 انه فی عن التبریج و سر یقتل المتو
 للیلان کالقاء التملک علی النارجیا
 و یارح الله عنک اسم فرح
 و یارح الشوق سوزشها آرزو
 بدخ و یارح با بفتح و یارح
 فزاد و انانی فرخ و غلبه و شکستن گرون
 و شکستن پشت از ان شمشیر که بعض
 گرفت بریده شود و الفعل من لضر
 و یارح کاسیر شکسته پشت
 و یارح تبریجا ، فرخ منی نمود
 بدخ و یارح ، بضم با و فرخ
 و سکون فزان ، مالک از دم با کوشش

پ برح ش در بخاش و یارح
 مغل و حیس و حیس و منہ و قعوالی
 خیر بایش و یارح
 پ برح و یارح ، با بفتح و یارح
 خنک خواب و منہ لاید و قون قینا
 بردا و آب و یارح و یارح
 آن و یارح صبح و شام و یارح
 الحدیث من صلی اللہ دین دخل
 الجنة و یارح الخیار از القاب
 است و یارح شبیر شریست
 در کران یا لیست معرب از شبیر
 و یارح ، بالضم یا مدخله و در آبراد
 و یارح و یارح جمع او و منہ و یارح
 قد برود و یارح یعنی با یارح
 رسیده لایقین و یارح الیمن
 لا تقطع الایضه کلیم سیاہ چهار گوشه
 که عرب آن را در خود پند میزدند
 یکے بزد جمع و نام بنده است
 و ذوالبردین لقب عامر بن یارح
 ریست بن رباع که جواد بود و یارح
 الیحداب و یارح
 و یارح ، محرکه نیمه و کرم و یارح
 است و کوسه و یارح
 و یارح برید کلف و یارح
 ابر مکرک بار
 و یارح ، با بفتح تا گورد و یارح
 برده نفسها ، ای خالصه ، و یارح
 یعنی ، ایو اکان لک مکلونما و علم
 در میل را و یارح معنی بدون الف و
 لام است و یارح در لغت از ان
 ده است و یارح که معنی بود
 و یارح سلیم نام داشت و یارح
 در شبیر از

دَبْرَدَقَا ، بِالضَّمِّ إِذَا عَلِمَ أَنَّ
 دَوَاعِدَ بَدَا كَمَا نَزَّكَ سَفِيحًا وَكَوَيْدًا
 آن دو کس که با هم محبت دارند و سرود
 یک کلمه همانی بَدَدَا اِخْتِاسًا وَ
 بَزْدَقَا الضَّمَّانُ تَوَلَّى اِزْلَمِنَ
 دَبْرَدَقَا ، مَحْرُكَةً نَاكِرَةً وَفِي الْحَدِيثِ
 اَصْلُ كَلِمَةِ الْبَرْدَقَا
 دو سطر چشم و نام دختر موسی بن نجیح
 دَبْرَدَادُ ، كَشْرَاهُ تَبَّ اِزْ سُرُوسِ
 دَبْرَدَادُ ، بِالْفَتْحِ دَهِيَّتٌ دَرِ سَمَرْقَنْدِ
 و ابراهیم بن بَزْدَادُ ، تَشْهُبُهُ بُوْدَه
 دَبْرَدَاكُنْ ، مَحْرُكَةً تَقْبَلُ اِبْرَاهِيْمَ بْنَ
 سَالِمٍ وَجَسْرَةَ اَسْتَدْرَجَتْ شَامِيَةَ اَبِي
 اَسْتَدْرَجَتْ اِسْمَاءُ دَاوُدَ اَبِي اَسْتَدْرَجَتْ
 عَقِيْلُ رَاوَدَا اَسِيَّتٌ دَرِ حِجَاازِ مَرْبِي
 نَهْرُ اَوْدَهِيَّتِ دَرِ بَعْدِ اَوْدَاثَا
 ده است ابوعلی بَزْدَانِي كَمَا شَيْخُ
 سَلْفِي بُوْدَه وَدَهِيَّتٌ دَرِ كَوْفَرِ نَهْرِي
 است دَرِ طَرَسُوسِ دَهْرِيَّتٌ دَرِ
 مَرْعَشِ دَهْرِيَّتٌ دَرِ تَبَالِ اِسْمِ
 است دَرِ بِلَادِ نَهْدِيْمِيْنِ وَمَوْضِعٌ اَسْتَدْرَجَتْ
 و رِيَا مَدَوَالِي اَسْتَدْرَجَتْ
 دَبْرَدَا اِنْتِيكَةً ، بِالْفَتْحِ دَهِيَّتٌ
 نَزَّاحِي اِسْكَاثِ وَاِذَا اَسْتَدْرَجَتْ
 اَحْمَدُ بْنُ مِهْلَبٍ يَزْدَانِي حَنْبَلِي
 دَبْرَدَاوَنَ ، بِفَتْحِيْنِ تَشْدِيْدًا
 دَهِيَّتٌ دَرِ نَهْرِ
 دَبْرَدَايَ ، كَجَزِيْرِ نَهْرِيَّتِ دَرِ
 دَمَقُوقِ عَظْمٍ وَنَحْسِجِ اَنْ شَهْرِيْدَانِي
 است دَهْرِيَّتٌ دَرِ حِجَاازِ وَدَهِي
 است دَرِ حَلَبِ نَهْرِيَّتٌ دَرِ طَرَسُوسِ
 دَبْرَدَانِي ، بِالْفَتْحِ نَهْرِيَّتٌ كَمَا
 اَبُورِيْدٌ دَرِ حِجَاازِ اِذَا اَخَذَ سَاغِدًا

دَبْرَدَقَا ، بِالضَّمِّ إِذَا عَلِمَ أَنَّ
 دَوَاعِدَ بَدَا كَمَا نَزَّكَ سَفِيحًا وَكَوَيْدًا
 آن دو کس که با هم محبت دارند و سرود
 یک کلمه همانی بَدَدَا اِخْتِاسًا وَ
 بَزْدَقَا الضَّمَّانُ تَوَلَّى اِزْلَمِنَ
 دَبْرَدَقَا ، مَحْرُكَةً نَاكِرَةً وَفِي الْحَدِيثِ
 اَصْلُ كَلِمَةِ الْبَرْدَقَا
 دو سطر چشم و نام دختر موسی بن نجیح
 دَبْرَدَادُ ، كَشْرَاهُ تَبَّ اِزْ سُرُوسِ
 دَبْرَدَادُ ، بِالْفَتْحِ دَهِيَّتٌ دَرِ سَمَرْقَنْدِ
 و ابراهیم بن بَزْدَادُ ، تَشْهُبُهُ بُوْدَه
 دَبْرَدَاكُنْ ، مَحْرُكَةً تَقْبَلُ اِبْرَاهِيْمَ بْنَ
 سَالِمٍ وَجَسْرَةَ اَسْتَدْرَجَتْ شَامِيَةَ اَبِي
 اَسْتَدْرَجَتْ اِسْمَاءُ دَاوُدَ اَبِي اَسْتَدْرَجَتْ
 عَقِيْلُ رَاوَدَا اَسِيَّتٌ دَرِ حِجَاازِ مَرْبِي
 نَهْرُ اَوْدَهِيَّتِ دَرِ بَعْدِ اَوْدَاثَا
 ده است ابوعلی بَزْدَانِي كَمَا شَيْخُ
 سَلْفِي بُوْدَه وَدَهِيَّتٌ دَرِ كَوْفَرِ نَهْرِي
 است دَرِ طَرَسُوسِ دَهْرِيَّتٌ دَرِ
 مَرْعَشِ دَهْرِيَّتٌ دَرِ تَبَالِ اِسْمِ
 است دَرِ بِلَادِ نَهْدِيْمِيْنِ وَمَوْضِعٌ اَسْتَدْرَجَتْ
 و رِيَا مَدَوَالِي اَسْتَدْرَجَتْ
 دَبْرَدَا اِنْتِيكَةً ، بِالْفَتْحِ دَهِيَّتٌ
 نَزَّاحِي اِسْكَاثِ وَاِذَا اَسْتَدْرَجَتْ
 اَحْمَدُ بْنُ مِهْلَبٍ يَزْدَانِي حَنْبَلِي
 دَبْرَدَاوَنَ ، بِفَتْحِيْنِ تَشْدِيْدًا
 دَهِيَّتٌ دَرِ نَهْرِ
 دَبْرَدَايَ ، كَجَزِيْرِ نَهْرِيَّتِ دَرِ
 دَمَقُوقِ عَظْمٍ وَنَحْسِجِ اَنْ شَهْرِيْدَانِي
 است دَهْرِيَّتٌ دَرِ حِجَاازِ وَدَهِي
 است دَرِ حَلَبِ نَهْرِيَّتٌ دَرِ طَرَسُوسِ
 دَبْرَدَانِي ، بِالْفَتْحِ نَهْرِيَّتٌ كَمَا
 اَبُورِيْدٌ دَرِ حِجَاازِ اِذَا اَخَذَ سَاغِدًا

دَبْرَدَقَا ، بِالضَّمِّ إِذَا عَلِمَ أَنَّ
 دَوَاعِدَ بَدَا كَمَا نَزَّكَ سَفِيحًا وَكَوَيْدًا
 آن دو کس که با هم محبت دارند و سرود
 یک کلمه همانی بَدَدَا اِخْتِاسًا وَ
 بَزْدَقَا الضَّمَّانُ تَوَلَّى اِزْلَمِنَ
 دَبْرَدَقَا ، مَحْرُكَةً نَاكِرَةً وَفِي الْحَدِيثِ
 اَصْلُ كَلِمَةِ الْبَرْدَقَا
 دو سطر چشم و نام دختر موسی بن نجیح
 دَبْرَدَادُ ، كَشْرَاهُ تَبَّ اِزْ سُرُوسِ
 دَبْرَدَادُ ، بِالْفَتْحِ دَهِيَّتٌ دَرِ سَمَرْقَنْدِ
 و ابراهیم بن بَزْدَادُ ، تَشْهُبُهُ بُوْدَه
 دَبْرَدَاكُنْ ، مَحْرُكَةً تَقْبَلُ اِبْرَاهِيْمَ بْنَ
 سَالِمٍ وَجَسْرَةَ اَسْتَدْرَجَتْ شَامِيَةَ اَبِي
 اَسْتَدْرَجَتْ اِسْمَاءُ دَاوُدَ اَبِي اَسْتَدْرَجَتْ
 عَقِيْلُ رَاوَدَا اَسِيَّتٌ دَرِ حِجَاازِ مَرْبِي
 نَهْرُ اَوْدَهِيَّتِ دَرِ بَعْدِ اَوْدَاثَا
 ده است ابوعلی بَزْدَانِي كَمَا شَيْخُ
 سَلْفِي بُوْدَه وَدَهِيَّتٌ دَرِ كَوْفَرِ نَهْرِي
 است دَرِ طَرَسُوسِ دَهْرِيَّتٌ دَرِ
 مَرْعَشِ دَهْرِيَّتٌ دَرِ تَبَالِ اِسْمِ
 است دَرِ بِلَادِ نَهْدِيْمِيْنِ وَمَوْضِعٌ اَسْتَدْرَجَتْ
 و رِيَا مَدَوَالِي اَسْتَدْرَجَتْ
 دَبْرَدَا اِنْتِيكَةً ، بِالْفَتْحِ دَهِيَّتٌ
 نَزَّاحِي اِسْكَاثِ وَاِذَا اَسْتَدْرَجَتْ
 اَحْمَدُ بْنُ مِهْلَبٍ يَزْدَانِي حَنْبَلِي
 دَبْرَدَاوَنَ ، بِفَتْحِيْنِ تَشْدِيْدًا
 دَهِيَّتٌ دَرِ نَهْرِ
 دَبْرَدَايَ ، كَجَزِيْرِ نَهْرِيَّتِ دَرِ
 دَمَقُوقِ عَظْمٍ وَنَحْسِجِ اَنْ شَهْرِيْدَانِي
 است دَهْرِيَّتٌ دَرِ حِجَاازِ وَدَهِي
 است دَرِ حَلَبِ نَهْرِيَّتٌ دَرِ طَرَسُوسِ
 دَبْرَدَانِي ، بِالْفَتْحِ نَهْرِيَّتٌ كَمَا
 اَبُورِيْدٌ دَرِ حِجَاازِ اِذَا اَخَذَ سَاغِدًا

دستبرد، کسٹم قب مجربین یزید
 نحوے لجرری است باں جہاد کہ در
 بڑا دکہ نشسته درس میگفت
 دن، بڑا دکہ بڑا اسرو و غلبہ کہ
 آریا ببرت بخت، و برد تا لکلیل
 و برد علینا اللیل سرودہ برافشہ
 و برد یعنی بروہ و برد حقیقی
 واجب و لازم گشت حق من و برد
 مخنه تا غرگوبیدہ و برد امردک
 آسان شدہ و برد الخدیجان
 کرد آہن راہ و برد العین بروہ
 کشیدہ چشم راہ و برد الخبز آب
 بخت بران و برد الشیف جہاد
 و کارگردہ و برد نرید برد او بردا
 ضعیف شدہ و سست گردید بقال جہاد
 فی الامم و برد او برد رسول ساخت
 اورا و برد بجهول ضعیف شدہ
 و برد القوم مگر زودہ شدند و
 بردت الارض کذلک
 دن لک، برد برد او برد دکہ
 خشک و سرد شدہ
 و ابردکا، سرد او رواہ و نیز ابردکا
 ضعیف و سست گردانیدن و برید
 ساختن و منہ ابرد صاحب البرید
 الی الامینیز مبرکت اسعازان
 و ابردہ خشک گردانید آں راہیں
 نصف مدی است و ابرد کہ لاف
 اورا آب سرودہ و ابرد در شبانہ
 در آمد و بخکی کار سے کرو و منہ
 الحدیث ابردوا بالظہر و قبل معناه
 صلواہا فی کل وقتها من بردوا لہا
 و ہوا ذلہ و یقال جنات منیرہ نیز اقل
 جاؤا وقد یاخ الخیر

د برد کا تیریدنا، غلبہ گردید آری
 یا ببرت آجنت و نیز تیرہ آفا میدان
 طربتہ کہ سرد گرداند قلب سست و
 ضعیف ساختن و قولہم لا نذرہ غفلت
 ای لا شقہ ان ظلمک منقص مزاج
 و نذر الماء فیہ جمع غدا آب راہ
 و ابرد الماء، غسل کردہ آب سرد
 و آب سرد خورد تا جگر سفید خشک گردد
 و استبراد، سردیافتن سرد و شمران
 پ روح و برد کم، اسیر عرب
 بحدہ و دوسے است در شیراز
 و یزد دیچہ، بالکسر شہر است
 در آذربایجان
 یہ روزی دبرد سرا یا ضعیف
 در بہرگان بغداد
 ب برد ب دبرد مزیکہ یا الفتح و
 کسروال و سکون زانام جد بخاری و
 سنی ان بفارسی کشاورز است
 پاروس دبردوس، کز برج
 مرو ضعیف و کردن کش و مرد زشت وہ
 دبردیس، کس جس از اعلام
 دبردیس، بالکسر و متکبر
 پاروس دبرد عتہ، یا الفتح
 گلیم سلبر کہ زیر پالان ریشست ستور
 نہند و شہر است در اقصاے آذر
 بیجان عرب بحدہ وان زیرا کہ پادشاہی
 اسیران را آن عالم شہر بود و باین معنی
 بدون لفظ و لام آید گاہ بذال منقوط ہم
 خوانند و از ان شہر سست محمد شاعر
 ابن یحیی وکی محمد بن احمد
 در جہاد مبرد نذیع عن الشیخ
 مدین کسین
 ب رنوع دبرد خ بن زید او سی

محدی، یا فتح شہر و صحابی بودہ
 دبرد عتہ، یعنی برد عتہ مال صحابہ
 است بڑا جمع و اخراج محمد ثمال
 جبل آن منسوب اندوز منیکہ زیبا
 سخت و نہ بسیار نرم باشد و
 شہر است در آذربایجان و بدین
 معنی بدل سطلہ بیشتر آید
 و ابرد نذیم للامیر، آمادہ کار
 ب روشن دبردون، بالکسر
 و نذیم ذال سکون او ستمد است
 تا آمدی بزد و نگہ مؤلف بڑا ذین مع
 ربردون، غلبہ نمود و در ماندہ در
 جواب و بردن القدس برکت
 است تا تاری رفت
 دبردون، خداوند برودن
 ب برد ستر، یا فتح از اعلام است
 و بہر بان یکے از اسماے باری تعالی
 و راست گوے و فرمان بردار باد و پدرو
 بسیار غیر آزار جمع و راستی سوگند
 در شت نقد بکرہ و ابو عمر بن عبد البر
 عالمی بودہ داند لس و دبردین
 عبد اللہ داری، صحابی بودہ
 و ارب ابو محمد عبد اللہ بن یزید
 علی بن یزید بن حکم بن بری و نیزہ اش
 محمد بن حسن بن علی در اورزادہ او
 حسن بن محمد بن بکر بن بستی محمد ثمال
 ایس، بالکسر شکوئی و آنچه نزد کسی
 فرستند از بدیدہ و جنہ و فراخی
 احسان و صلہ رحم و راستی ضد رنوع
 مدستی سوگند و حج و دل در وہابہ
 بچہ و موش و کلا کوش و محمد بن
 علی بن یزید نویسد کہ شیخ ابن
 القطاع بودہ

د بزرگوار ، بالضم گندم بزرگ بیکه بزرگ
 د بزرگی ، بالضم والقصر کلمه طیب
 د بزرگانی ، منسوب است بسبب بزرگی
 بر غیر قیاس مندر من اقلکم جو اینک
 اقلکم الله بزرگ اینک یعنی کسیکه امور
 بالحق خود را اصلاح دهد خداے تعالی
 امور ظاهری اور اصلاح دهد
 د بزرگ اینک ، و هیت در بخارا و از اول
 دور است سهل بزرگانی نقیب ابن محمود
 و نجیب محمد بزرگانی ابن محمد محدث
 د بزرگ ، بالفتح از اعلام است
 نام جانے کہ در اینجا قایل با بیل کشت
 و نام چاه زمزم و بدین معنی بدون الف
 و لام آید و نام عمه نبی صلی الله
 علیه وسلم و نام جد ابراهیم بن محمد
 صفائی که والد ربیع و شیخ معاوی بن
 معاذ بوده و دودو است و ریاضه یکے
 علیا و دیگر می سفلی وزن مهران
 یقال الام بزرگانی لدها و نیز بزرگ فراتا
 برداری اسم بزرگ است و معنی
 د بزرگ ، بالضم از اعلام است و
 بزرگ بن بن ثاب که اور اجیش بن بن ثاب
 نیز گویند پرام المؤمنین زینب است
 د بزرگی ، حسن بن علی بن عبد الواحد
 و عثمان بن مقسم
 د بزرگی ، صحراؤ زمین بے کشت
 خلافت زینب بزرگانی جمع
 د بزرگیت ، صحراؤ فی التریة و کذا
 اسکت الیاء صارت الیاء تا و مثل
 عفریت و عفریة و الیعم البراریت
 د بزرگی ، کامیختمین بریلو بزرگ
 یکے و نیز از اعلام است
 د بزرگ ، نام زنی که صحابه بوده

د بزرگوار ، گو بهاسے بنی کلین
 د بزرگ ، مهران بسیار غیر و غنا
 بردار مادر و پدر بزرگ جمع و ابراهیم
 بن الفضل بن باز ، راوسی بوده است
 دروغ گوے
 د بزرگ ، ساکن شتباے دور است
 و منه اقلکم العرب ابرهه
 د بزرگ ، بالفتح زمان برداری در
 و در رویش است نزدیک مدینه
 د بزرگ ، بالفتح از جمع مقبول ، و
 نبیح منبر و ترا آنگه در ان شبه خیانت
 و دروغ نیاشد
 د بزرگ ، بالفتح گرو هیت بفریب
 بزرگ جمع و گرو هیت میال
 جنس زننگ که چون احدی از
 ایشان بر زن غیره عاشق شود
 زنه آن کس بعوض کا بنیش برید باسے
 ازدواج و بند و این قوم از اولاد
 قیس غیلان است یا دو بن صنم بن بکر
 و کتامة از حمیر که چون یکک از نفس
 افریقته رافع کرد بر بر بخت ساکن
 گردیدند و بزرگ معنی محدث
 بوده است
 د بزرگ ، سابق و میمون محمد
 بن موسی و عبد الله بن محمد و حسن
 بن سعد محدثانند
 د بزرگ ، بالکسر کلمه است که بدان
 گویند ان را خوانند
 د بزرگ ، بالضم مرد بسیار آواز
 د بزرگ ، بالفتح شیر و شور و غوغا
 کنند و آواز شایده بخشم و
 د بزرگ ، آواز د بزرگ آواز
 د بزرگ ، بالضم کبیده گندم

د بزرگ این طعامی است کلمه و اینک
 خوش ما سید با شیر تازه تر تریب و بند
 دن ، بزرگ بزرگ بالکسر کلمه و بزرگ
 قبول شد چ تو و بزرگ الله بزرگ
 قبول گرداند خدای او را لازم است
 دستندسی ، و نیز بزرگ راندن گو سپند
 و خواندن آن بسوی عفت و کرامی
 د اشستن کسے را و آواز کردن
 گو سپند ، و بزرگ مغلوب کرد اورا
 مقبول یا بفعل
 د بزرگ ، بزرگ و بزرگ و بزرگ
 راست گوشه در سوگند و نیز بزرگ با کس
 فرمان بردن و منه فلان بزرگ اقله
 و فرمان بردن پدر و مادر را منند
 عقوق منسرة مثله و المثل هو الیاف
 البر من العز یعنی او میال موش گریه
 فرق نمیکند و کند تک کفولا یعرف
 من بر یعنی از شتای سبب رخ ساز از راحت
 رساں ریگر بر را در موش یا خواندن گو سپند
 از مادن آن بخوان آن از ایگو آن خواندن
 آن بسو عفت یا تا فرماں برداری
 را از فرماں برداری یا بخش از کرام
 یا بانگ میش را از بانگ بزرگ بر بچ
 را از روباہ بچہ و بزرگ الیمین
 راست شد سوگند و بزرگ کلمه
 اسی صند
 د بزرگ الیمین ، راست گردانید سوگند
 د بزرگ الله بزرگ قبول گرداند خدا
 حج اورا و آبر بشت رفت بسیار
 فرزند گردید و آبر القوم بسیار
 شدند و آبر علیهم غالب
 بر آنها و آبر علی القران فائق شد
 بر قران خود و آبر الساق باز

گردانیدہ گو سپند را
 و مہندر، صابط
 و مہندر، کھنڈ مہیش مادہ کو در
 ہستانتش خالہا باشد
 و انہی، جدا از یاران برپای خواست
 و بگنہر ہزاراں پروارسی کردن بقالی
 فلان تیدر خالقہ
 و تہا تر و با ہم بر کرد
 دیر بر تہر کہ شور و غوغا نمود و آواز
 کہ بگنہر و نیز بگنہر کہ ہنگ بزد کثرت گاہ
 و مہندر، سلیہ
 ببرد و بگنہر، با فتح زمین فراخ و خالی
 و بگنہر بگنہر و بگنہر بی پارسا و بزرگ
 دگنہر کہ، سرا بالاسی کہ نام اسپ
 عباس بن ہر داس من دی اسپ
 و د مہندر و از ان اسپ عبد العیز ز مہندر
 ابن محمد نام مادہ مہندی ابن افضل
 بن نجاد نام تابعی مولانا و حاجت و
 و ہست در ہستی و بگنہر ہست شہب
 اسپ باں و خاں وہ اسپ حمزہ بن
 حسین ہستی و امرا تا بگنہر کہ
 زن پاکیزہ کار خولیفستن و ایرازن
 میان سال بزرگ مرتبہ پارسا کہ با و
 مردان نشینند و حرف زنند و مانند
 دتاں جوان مجاہد و پردہ نکلند و
 آملی بگنہر کہ ہست جماعتی اسپ
 و مہندر، بالضم و ہست در مرہ مہندہ
 سلیمان بن حمار الہندی المحدث
 و مہندر کہ، گایزلیست کہ ابلہ بیجا
 زویشہ میریز دیا آن ہر دودہ کاریز
 اسپ کہ ہیک با بزرگہ نامند و نام
 چہ عیال ہزار بن عبد اللہ محمد
 و مہندر کہ از دہ نلسے عہد

دبوتری، کبشرے و ہست در
 واسط و از ان وہ اسپ رضی الدین
 بن برمان رومی صحیح مسلم و ہست
 و بگنہر از مصافقات بغداد
 دگنہر کہ، بگنہر القب ابی حاتم
 بن فیصل مروزی است
 و بگنہر کہ، بالفتح لقب جد
 موسی بن حسین اناطلی محدث
 دگنہر، کسی پ صحرا و مہندر
 و جلے کشادہ بے درخت از اعلام
 است و دگنہر از رومن طوسی
 است راجع بغداد
 و بگنہر، بالکسر پیدی مردم
 و بگنہر، کصاحب نام اسپتیس
 جرمی و شہریت و بدین مستی
 بدوں الف و لام آید
 و ذہب ابریز، بالکسر مذ خاص
 دابترنی، مشملہ
 دابترنی، کبشر العا و نتیجا و ابرو داز
 نام پادشاہی از پادشاہان فارس
 و بگنہر، و کسر کہ تخت آذربایجان
 و مہندر کہ قصد حاجت جلے
 دکتب مہندون نامہ باز کشادہ
 دن، بگنہر بزرگ از آدیسو کہ
 فضا و نمایاں شد
 و مہندر، بگنہر نمایاں شد
 و مہندر، بگنہر پارسا و بزرگ گوید
 و بگنہر، بگنہر، بگنہر، بگنہر
 کتاب مہندر نامہ باز کشادہ
 اسپ از ان و آبتنہ زر خاص
 گرفت و غم سفر کردہ دابترنی
 بیرون کرد از
 دابترنی بگنہر و بگنہر از میان

بیرون آمد براسے عرب
 دگنہر تہر قیلا، نروں شد براز
 بفضل شجاعت و دگنہر الفرس
 علی الخلیلی سبقت بردہ سپان
 بگنہر الفرس را کبک یک سو برد سوار
 خود راہ و بگنہر پیداد کشادہ کر آن را
 و بگنہر بر آمد بسوے صحرا بکے
 قضاے حاجت
 دابترنی الشی، بیرون کرد از
 دگنہر، بیرون آمدند دو طرف
 از جماعت خود را براسے جنگ
 با رنج و بگنہر، آنچه بزرگ
 سقرات و مانند آن از پوشیدن
 ہم رس معرب پرزہ
 با رنج و بگنہر، حامل و بگنہر
 دو چیز و منہ قولہ تعالی و بگنہر بگنہر
 لایقینان و حامل با بین و بنا و طوت
 و آن از زماں مرگ تا زمان قیامت
 باشد و ہر کس کہ سے میرود اول
 بگنہر میگردد بگنہر جمع
 دگنہر الخ الا لیمان ہا بین الہا بین
 آخراں و با بین شک و یقین
 با رنج و بگنہر، کفند نشا
 جوانی و جوان تمام با گوشت
 و بگنہر، بالکسر جوان تمام ہست
 و بگنہر، کصفور یعنی بگنہر
 با رنج و بگنہر، کبغریاتی
 است بقول لیس و محمد الدین گوید
 صواب بزرگ است ہا و
 دگنہر، گردہ ہا سے مردم
 بگنہر و سواران یا گردہ ہا
 اسپان بدون سواران و ہا ہا
 گردہ بزرگ